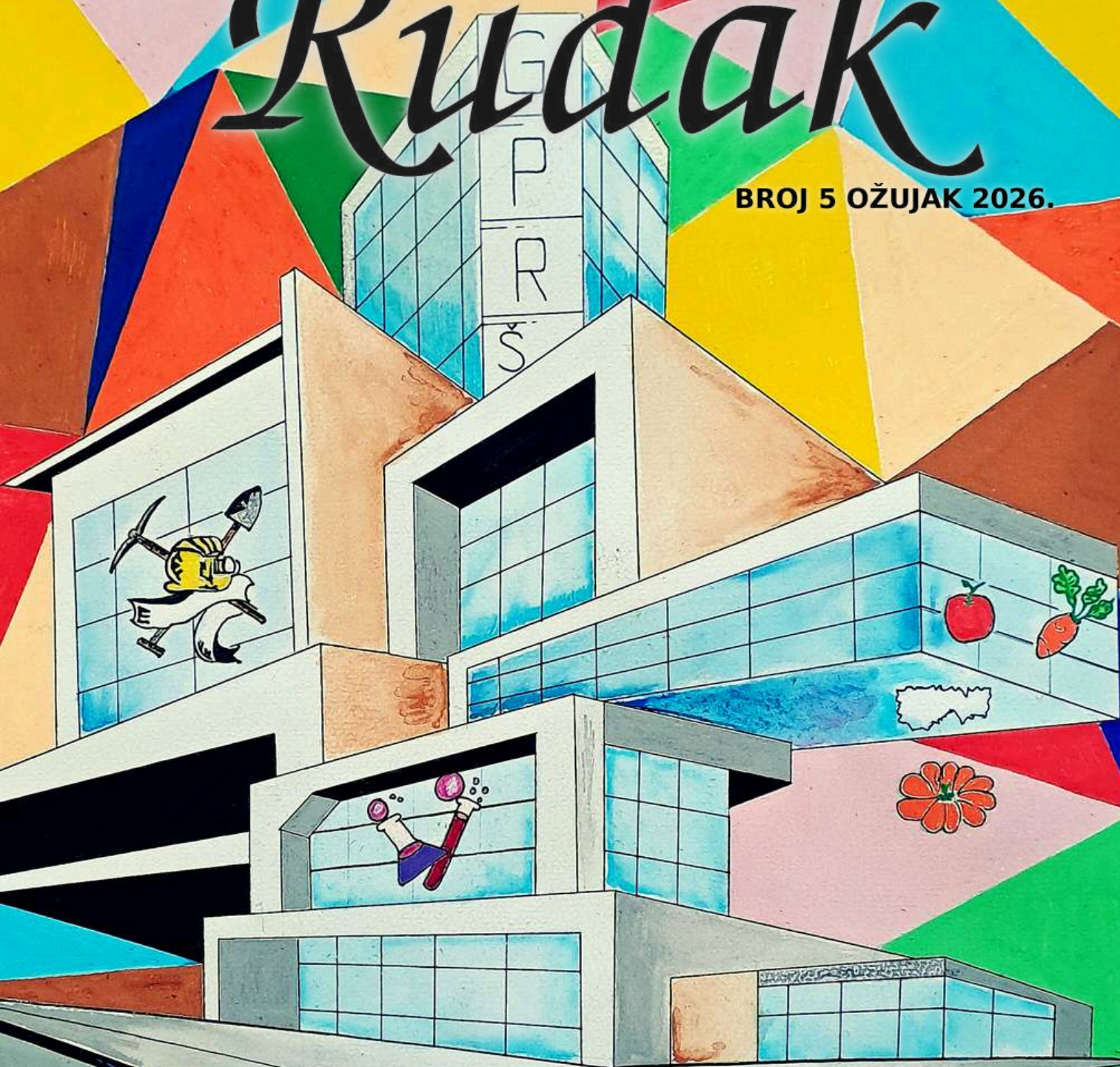

GRADITELJSKA, PRIRODOSLOVNA I RUDARSKA ŠKOLA VARAŽDIN,
HALLEROVA ALEJA 3, 42000 VARAŽDIN, GPRS@SS-GPRS-VZ.SKOLE.HR

Rudak

BROJ 5 OŽUJAK 2026.

Jenaj

IMPRESSUM

RUDAK

Školski list učenika i učitelja Graditeljske, prirodoslovne i rudarske škole Varaždin
Broj 5., ožujak 2025.

IZDAVAČ

Graditeljska, prirodoslovna i rudarska škola Varaždin (GPRŠ), Hallerova aleja 3, 42000 Varaždin

ZA IZDAVAČA

Vesna Vrčec, prof. - ravnateljica

UREDнице I LEKTORICE

Jasna Matovinović, prof. i Sandra Erlač Hulama, prof.

GRAFIČKO-TEHNIČKA UREDNICA I PRILAGODBA ZA WEB

Marinela Schatten, mag. inf.

NASLOVNICA

Tena Mlinarić, 2.F

LIKOVNI PRILOZI

Tena Mlinarić, 2. F, Sara Horvatić, 2. F, Lorena Deduš, 2. F, Mateo Kanjir, 2.F, Lana Furjan, 2.K, Marko Vincek, 2.K, Lara Miholčić, 3.GIM, Laura Ivšak, Lina Borak, 3.B, Ana Galina, 4.B, Mihael Krunić, 4.B, Jelena Inkret, 4. F, Jan Valentak, 4. F

OSMOSMJERKA

Paula Šmrček Piškor, 4. F

POEZIJA I PROZA

Eva Bedić, 1.B, Melita Canjuga, 1.B, Lea Ključar, 1.B, Luka Posedi, 1.B, Lara Vujanić, 1.E, Nika Stančić, 1.E, Lucija Topolovec, 1.E, Gabrijel Cerovečki, 2.F, Petra Jertec, 2.K, Nika Pleško, 2.K, Marko Bukovec, 3.GIM, Josipa Hajsok, 3.GIM, Lara Miholčić, 3.GIM, Lana Presečki, 3.B, Stella Toplek, 3.B, Tin Kosec, 3.K, Matej Žiher, 3.K, Martin Tremski, 3.K, Simona Buhin, 3. K, Lana Šulentić, 3.K, Nikola Smrečki, 4.A, Ana Galina, 4.B, Janica Horvat, 4.B, Luka Lambreščak, 4.B, David Horvat, 4. F, Nikolina Čačko, 4.F, Leda Mihin, 4.F, Sara Havojić, 4. F, Matija Vuk, 4.F, Rafaela Deglin, 4. F, Tea Rodeš, 4. F, Petar Njegovec, 4.F

PREDLOŠCI

Canva, OpenAI

STRIPOVI

Generirani uz pomoć umjetne inteligencije

Dragi naši čitatelji!

S radošću vas pozdravljamo u novom, petom po redu, broju našeg školskog lista Rudak! Naši su učenici opet bili marljivi te vam s ponosom predstavljamo njihove radove. Ugodnu zabavu i do čitanja!

Uredništvo

Sadržaj

1	Poezija	1
2	Pet dana za pamćenje	11
3	Likovni radovi	13
4	Moj prvi moto susret	19
5	Suvremeni ples	21
6	Kako sam od poliranja farova napravio mali biznis	24
7	Projekt Erasmus+	25
8	Rudar kup 2025	29
9	Kazališni studio mladih HNK Varaždin	31
10	Osmosmjerka	34
11	Varaždinska građanska garda	35
12	Kako filmovi, glazba i književnost spajaju svjetove	37
13	Moj pas Aron	38
14	Gizmo	39
15	Proza	41
16	Stripovi	49

Ono naše

Ono moje, treba ono tvoje,
Moj mjesec, treba tvoje sunce,
Moj film, treba tvoju boju,
Moja tišina, treba tvoj glas.

Ono moje, treba ono tvoje.
Ispod sunca, iznad mjeseca.
Samo mi, samo ono moje i ono tvoje.
Ono naše, što je nerazdvojno,
Moje srce, koje ne kuca bez tvojeg.
Što je ono moje, bez onog tvojeg...?

Što je put, bez cilja...?
Što je pjesma, s krivim notama...?
Što su knjige, s praznim stranicama...?
Što je ono moje, bez onog tvojeg...?

Ono moje, uvijek treba ono tvoje,
Ono dobro i ono loše,
Ono teško i ono lako,
Ono normalno i ono čudno,
Ono naše, koje će uvijek biti samo naše.

Eva Bedić 1. b

Moja mama

Moja mama nije slavna, niti
su njene slike po novinama,
ali, kada se nasmiješi, kao
da cijeli svijet obasjava.

Kad se smijem ja, smije se i ona.
Kada plačem, šuti, ali razumije.
U njenom srcu je svijet,
u kojem ljubav ne umire.

Znam da nije superjunakinja,
nema plašt ni moć iz snova,
ali njen zagrljaj je štit,
topliji od svih domova.

Mama uz mene i
ja uz nju,
hvala joj na tome što
sa mnom prolazi ovaj put.

Nika Pleško, 2. k

Moja draga

- Moja draga,

- **N**ikoga više od tebe, draga, volim,
- **A** ako te nema, ne mogu zaspati.
- **J**a znam da nam je sušteno kad te golim,
- **D**ok u tvoju haljину želim umrići.

- **R**adosno tebe gledam očima svojim,
- **A**nto si kod kojeg starem plakati.
- **Ž**alostan sam kada tebe ne osjetim,
- **A**li o tebi volim stalno sanjati.

- **P**rava si moja ljubav odvijek bila.
- **L**ijpo tebe molim ostani uz mene,
- **A**ko me nema sama budeš ostala.

- **H**vata ti što me paviš kao svoje stene.
- **T**i ne spušavaš od mojeg hladnog žala,
- **A** bez tebe, plakto, ostajim kraj sjene.

Marko
Vincek

Marko Vincek, 2. k

Dva svijeta

Stojim na stanici. Čekam vlak.
Hladan vjetar njiše grane.
Znam da put neće biti lak,
samo želim da već jednom stane.

Ne bježim, ne skrivam se,
tražim put, tražim rješenje.
A u meni raste pitanje:
Koji svijet je pravo odredište za mene?

U jednom je tišina, sigurnost i mir.
Bez straha, bez ijedne sjene.
U drugom su oluje što ne prestaju,
tu srce šapuće: „Biraj baš mene,
jer prava ljubav oluje stvara.“

Lana Presečki, 3. b

Zima

Zrak je težak, nebo sivo
grad pod snijegom diše tiho.
Koraci škripe po bijelom tragu,
hladnoću režu i snagu nam daju.

Svjetla u magli, dim iz dimnjaka,
tišina nosi mir iz zraka.
Ljudi žure, svatko u svoje,
toplinu doma najdraže boje.

Na prozoru led crta tragove ruža,
u čaju je miris djetinjih snova,
toplinu dom nam beskrajnu pruža,
snijeg tiho sipi dolje s krovova.

Marko Bukovec 3. gim

Dar

Kada smo skupa,
u meni gori žar
jer znam da je on
moj najveći dar.

Njegove su oči smeđe,
nešto najljepše u životu.
U njima ljubav teče
i tada vidim njegovu dobrotu.

Vidim nas kroz godine
kao savršen par,
jer ljubav ista ostaje,
moj je najveći dar.

Uvijek je tu za mene
I kada je teško,
u njegovom pogledu
sve (p)ostaje vječno.

Stella Toplek, 3. b

Jesen u krošnji moje trešnje

Tiho, sasvim tiho i polako,
ušuljala se jesen u krošnju moje trešnje.

Svojim preciznim kistom
obojala je lišće u nekoliko boja:
Od žute, preko smeđe, do crvene.

Hladni jesenski vjetar
marljivo je otpuhao listove na tlo
stvarajući šareni tepih na travi.
Cvrkut ptica sve se manje čuje,
lišće šušti i komponira jesensku melodiju.
Sunce stvara kraće sjene u krošnji
najavljujući vladavinu jeseni.

Janica Horvat, 4. b

Lana Furjan 2. k

Haiku o jeseni

Jesenski mir
Zlatno lišće spi,
vjetar šapće tiho sad,
dan se gubi, mir.

Lucija Topolovec, 1. e

Moja Podravina

Polje šapće tiho, žitom zlati dan,
između vrba rijeka čuva san.
Na krovu sumrak miriše na mir,
a moje skromno selo sniva.

Leda Mihin, 4. f

Sveti Petar

U srcu hrvatskom, selo se diže
Sveti Petar, gdje duša se stiže.
U ludbreškom kraju, ponosno stoji,
Svojom ljepotom sve nas osvoji.

Crkva stara, zvona zvone glasno,
Sveti Petar, ime mu je jasno.
Kroz ulice mirne, ljudi se sreću,
U toplini srca, svi se raduju.

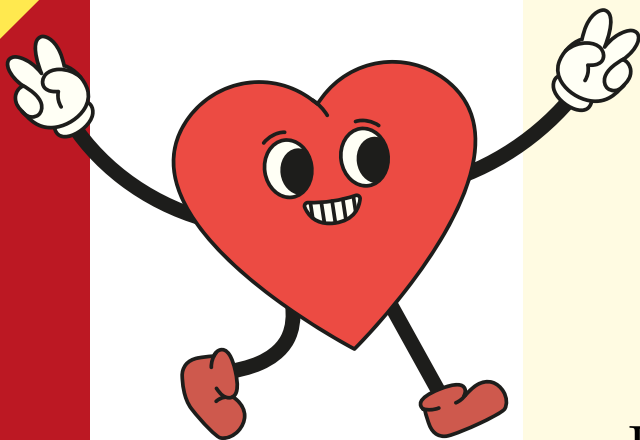
Polja zelena, šume guste,
Priroda bogata, ljepote puste.
Od jutra do mraka, život teče,
U Svetom Petru, sreća se peče.

I dok sunce zalazi, nad ravnicom,
Sveti Petar, sja u svom sjaju.
U srcu ludbreškom, zauvijek će ostati
Sveti Petar!

David Horvat, 4. f

Kamo idu slomljena srca?

Mir

Kad jutro svane, a svijet se budi,
i ptica tiho pozdravi dan,
tad srce u čovjeku sluti
da je mir blagoslov sna.
Kad ljubav pobijedi tamu,
i nada procvjeta u tren,
tad znaš da u svakome od nas
živi mir, tih i svet.

Gabrijel Cerovečki, 2. f

Kamo idu slomljena srca?
Mogu li se popraviti,
ili pravo na otpad?

Vrijeme ih ne liječi.
Trebam nešto jače.
Ako ima koji doktor da ga sastavi-
nek' se javi.
Bilo bi mi lakše.

Imam dijagnozu.
Samo lijek mi fali.

Od vremena, ponavljam,
nema koristi-
to je samo mit
za one slabe.

Postoje li zamjenski dijelovi,
Ili ipak moram kod njega
po one stare?

Fale neki komadi.
Znam gdje ih tražit,
ali ne želim.

Trebaju njemu
da zna
da mi se uvijek
može vratiti.

Tea Rodeš, 4. f

Pet dana za pamćenje

1. dan – Rijeka, valovi i početak avanture

Četvrtak, tri sata ujutro. Dok je većina svijeta još spavala, mi – maturanti 4.f, 4.k i 4.gim, okupljali smo se, pospani, ali puni uzbuđenja. Kofere smo jedva vukli za sobom, no adrenalin je bio jači od sna. Uz smijeh i pokoju šalicu kave, krenuli smo prema avanturi koju smo čekali tri godine – maturalac!

Nakon duge vožnje iz Varaždina stigli smo u kanjon rijeke Cetine, gdje nas je dočekaо rafting! Kacige, vesla i malo straha, sve je nestalo onog trenutka kad smo se spustili niz prvi brzac. Rijeka nas je nosila deset kilometara, a mi smo nosili smijeh i uzvike koji su odzvanjali kanjonom. Nakon tri sata avanture, ručali smo u restoranu uz rijeku i uživali u prizoru koji bi i razglednica poželjela. Nakon toga, put nas je zatim vodio do Orebića, gdje smo trajektom prešli na otok

Korčulu. Zalazak sunca, miris mora i kratka vožnja do hotela. Dan smo završili druženjem u apartmanima, umorni, ali presretni.

2. dan – Dubrovnik i pljusak života

Ujutro smo, još pospani, krenuli prema Dubrovniku, gradu koji kao da diše poviješću. Šetali smo Stradunom, divili se zidinama i osjećali se kao pravi turisti. No, kad smo se vraćali prema Orebiću, vrijeme se odlučilo poigrati s nama, taman kad smo poželjeli prošetati, nebo se otvorilo. Pljusak! Pokisli smo do kože, ali smijeh nije stao. Kad smo stigli u hotel, izgledali smo kao mokri miševi.

3. dan – Kišni planovi i sunčani trenutci

Trećeg dana trebali smo obići grad Korčulu, ali čim smo ušli u autobus, počeo je grozan pljusak. U trku smo se vratili u hotel, ponovno mokri, ali opet nasmijani.

Kiša je poremetila planove, no nije mogla pokvariti raspoloženje. Dan smo proveli u druženju, šetnji i kupanju, kad se vrijeme smilovalo. Nekad najbolji dani nastanu upravo onda kad ništa ne ide po planu.

4. dan – Mljet, otok tišine i tirkiznog sjaja

Ujutro smo krenuli brodom prema Nacionalnom parku Mljet. Vožnja je bila duga, ali svaki val vrijedio je pogleda na beskrajno plavetnilo mora. Šetnja po Mljetskim jezerima bila je pomalo naporna, ali svaki korak vrijedio je zbog pogleda koji oduzima dah. Jedino razočaranje – nismo vidjeli mungose. Nakon obilaska, brodić nas je odveo u grad Korčulu, gdje smo napokon nadoknadili ono što je kiša dan prije pokvarila. Umorni, ali zadovoljni, vratili smo se u hotel i dugo u noć pričali o svemu.

5. dan – Split, palača i povratak kući

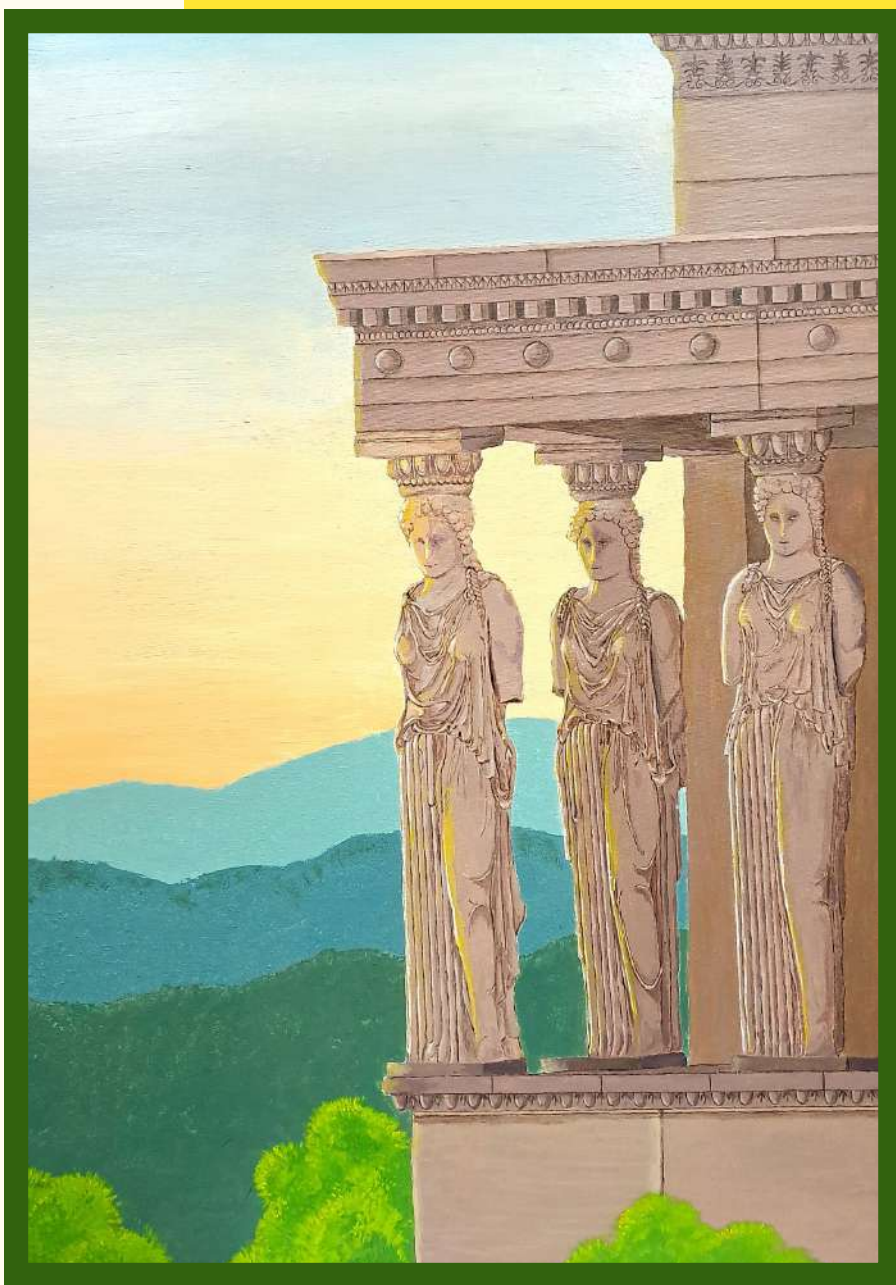
Posljednje jutro došlo je prebrzo. Spakirani i pomalo potišteni, napustili smo hotel i krenuli prema Splitu. Obišli smo Dioklecijanovu palaču, prošetali rivom i uživali u slobodnom vremenu.

Na povratku prema Varaždinu prvi sati putovanja prošli su u snu, a zadnji u pjesmi i smijehu. Kad smo kasno navečer stigli, pozdravljali smo se tiho, svatko noseći svoj mali dio sjećanja u srcu.

Tih pet dana bilo je više od običnog putovanja. Maturalac nas je naučio da ni pljuskovi, ni umor, ni duge vožnje nisu prepreke kad si okružen ljudima koje voliš. Na kraju, kad se sjetim svega, ne pamtim koliko je trajala vožnja ni koliko smo puta pokisli, pamtim samo smijeh koji još uvijek čujem u mislima.

Likovni radovi

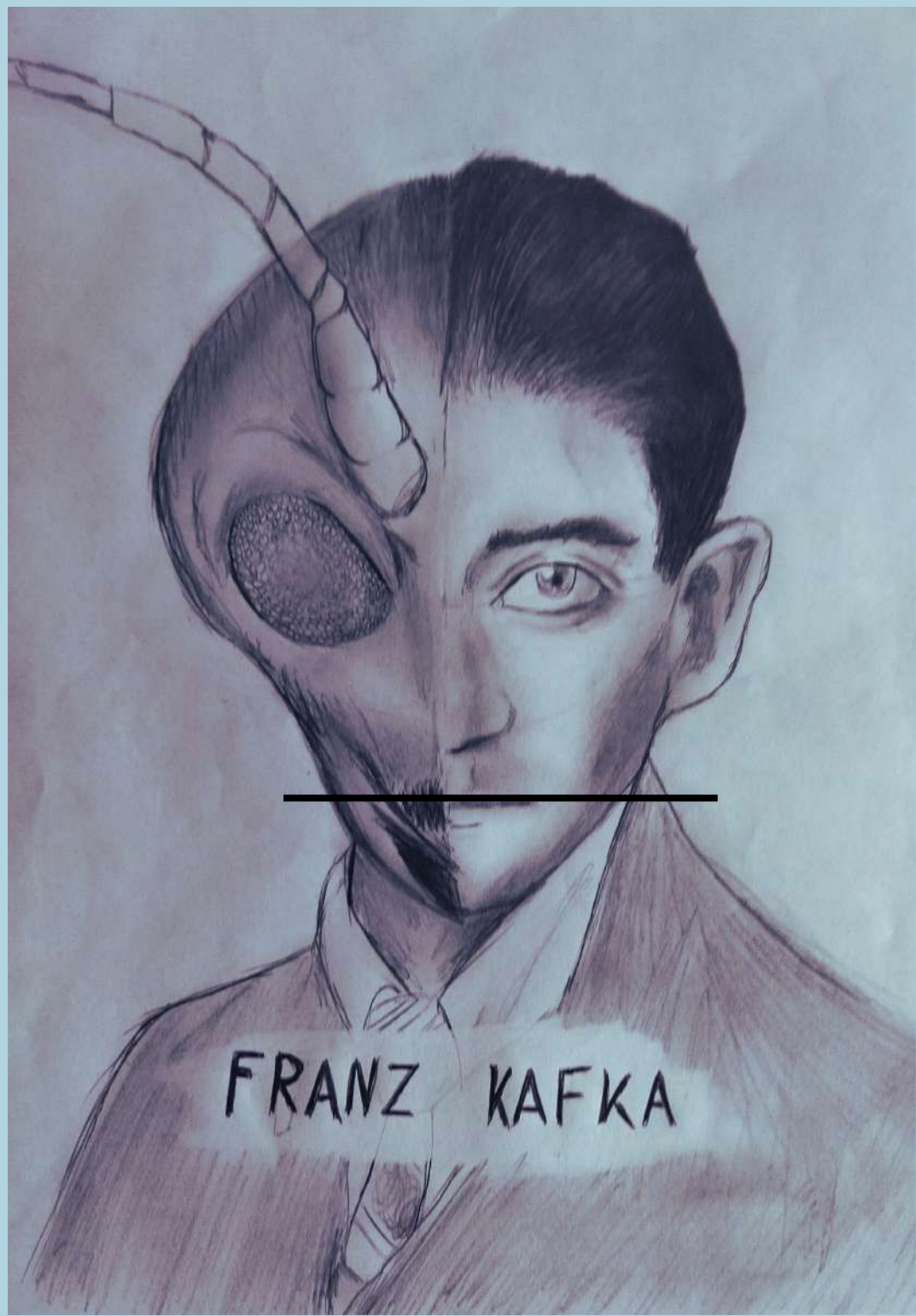

Mateo Kanjir, 2. f

Lorena Deduš, 2. f

Jan Valentak, 4. f

Tena Mlinarić, 2. f

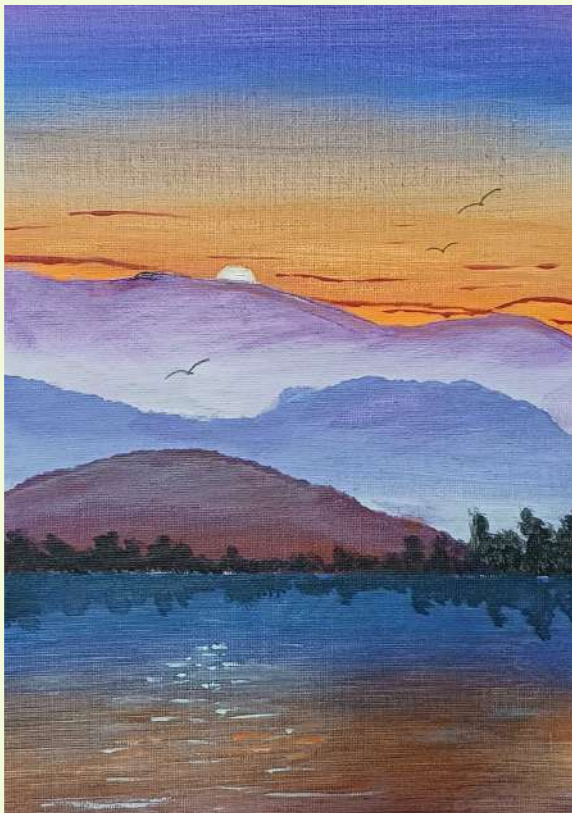

Lina Borak, 3. b

Sara Horvatić, 2. f

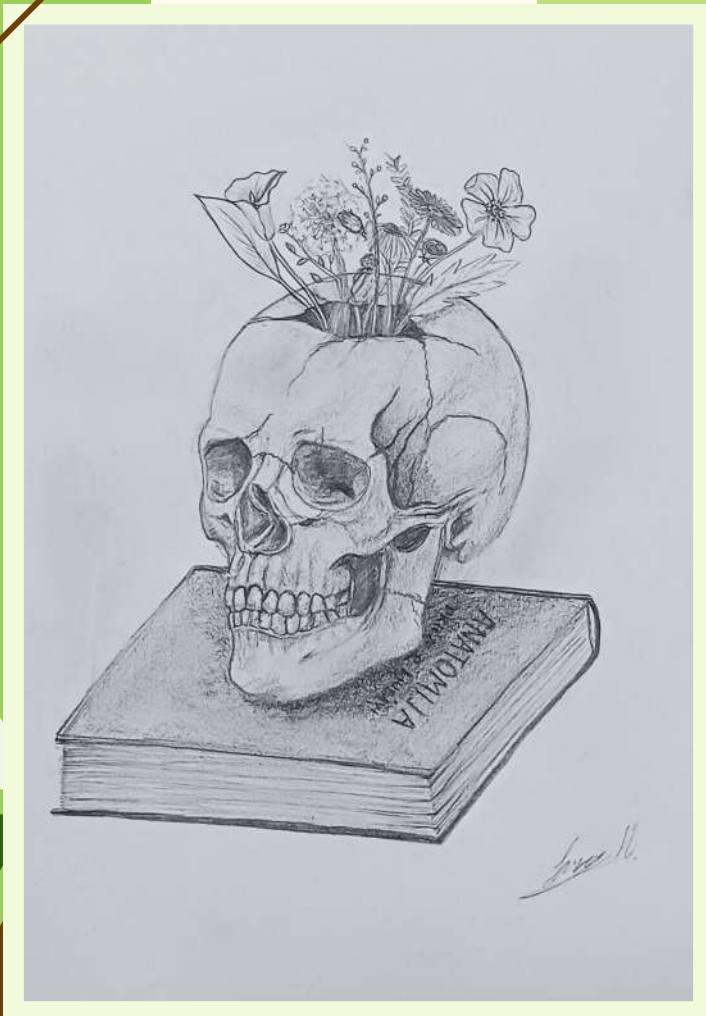

Mihael Krunić, 4. b

Marko Vincek, 2. k

Lara Miholčić, 3. gim

Moj prvi moto susret

Za početak, želim reći nekoliko riječi o moto susretima. To su okupljanja ljubitelja motocikala u organizaciji različitih motociklističkih klubova ili udruga. Mogu trajati od jednog dana do cijelog vikenda. Najveća značajka moto susreta je defile (organizirana vožnja cijele skupine motociklista kroz grad), ali i koncerti, natjecanja, druženje jer su ipak svi vozači motocikala kao braća.

No, počnimo od mojeg prvog moto susreta koji se održavao u Bedekovčini, i jedan je od najpoznatijih u Hrvatskoj. Na put smo krenuli oko pola desetujutro, moj tata, pet prijatelja i ja. Bilo je poprilično hladno pa smo se morali toplo obući. Putem do Bedekovčine pratila nas je prekrasna priroda, lijepi krajolik i bogata baština naših sela.

Cesta kojom smo išli bila je vrlo izazovna zbog strmih i skliskih dijelova i velikih zavoja. Napravili smo kratku stanku u malom selu Konjščini, gdje smo se okrijepili. Do Bedekovčine nam je trebalo oko sat i pol, a kad smo došli tamo, imali smo što vidjeti. Crkva na brdu i bezbroj motocikala koji se ne mogu vidjeti nigdje drugdje. Biti jedan od oko dvije tisuće vozača motocikala neopisiv je osjećaj.

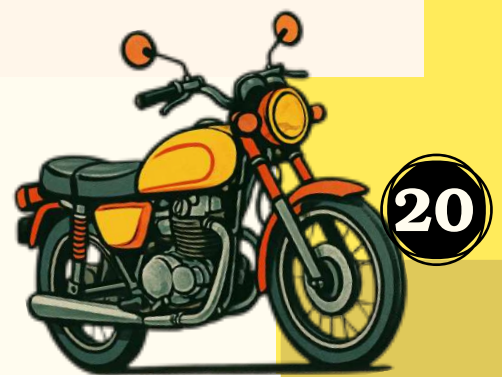
Do crkve vodi jedna staza duga oko dva kilometra, a pored nje su, s obje strane, bili parkirani motocikli. Bilo je tu najstarijih, najskupljih, najljepših motocikala, no bilo kakav motocikl voziš, uvijek si dobro došao u obitelj motociklista.

Tamo se prodavala hrana, piće pa čak i motori. Sve malo razgledali i otišli na misu na kojoj je svećenik blagoslovio sve motocikliste i time je završila ova sezona vožnje. Nakon mise krenuli smo prema domu.

Cjelokupni dojam ovog moto susreta je neopisiv. Kakva atmosfera, kakvo društvo i kakva organizacija, jednostavno sam ostao bez riječi. Drago mi je vidjeti kako ljudi mogu biti složni iako ne znaju baš ništa jedni o drugima. Moj zaključak je da su moto susreti izvori druženja, pozitivne energije i prije svega prijateljstava. Siguran sam da ću nastaviti voziti motor i obići ostale moto susrete.

Tin Kosec, 3. k

20

Suvremeni ples

Već 11 godina bavim se suvremenim plesom, a svaka proba i nastup predstavljaju novo putovanje kroz emocije, pokret i muziku. Suvremeni ples za mene nije samo umjetnost, već način izražavanja i razumijevanja svijeta oko sebe. Ono što najviše volim kod suvremenog plesa je sloboda, ne postoje stroga pravila ni ograničenja, već prostor da tijelom ispričam ono što riječima ne mogu.

Tijekom godina, naučila sam da ples nije samo fizička aktivnost, već i duboka komunikacija između plesača i publike. Suvremeni ples mi je pomogao da razvijem izražajnost, samopouzdanje i kreativnost, ali i da naučim koliko je važno strpljenje i upornost. Za mene, suvremeni ples nije samo hobi, to je dio mog identiteta i način na koji pronalazim balans između tijela, emocija i duha. Nakon 11 godina još uvijek osjećam isto uzbuđenje svaki put kad stanem na scenu i pustim da me pokret vodi.

Suvremeni ples je nastao početkom 20. stoljeća kao reakcija na stroga pravila klasičnog baleta. Plesači i koreografi željeli su se osloboditi ograničenja i pronaći nove načine izražavanja kroz pokret. Umjetnici poput Marthe Graham i Marcea Cunninghama uveli su ideju da tijelo može slobodno pričati priču, kroz emociju, disanje i prirodne pokrete, bez nužne povezanosti s tradicionalnim koracima i pozama. Danas suvremeni ples spaja elemente baleta, modernog plesa i improvizacije, stvarajući jedinstveni umjetnički izraz koji se stalno razvija. Korijeni suvremenog plesa nalaze se u modernom plesu

U Hrvatskoj suvremeni ples ima važnu scenu zahvaljujući umjetnicima poput Milane Broš, Zage Živković, Sanje Tropp Frühwald, Maše Kolar i Zagrebačkog plesnog ansambla.

Svoje prve korake napravila sam u Plesnom studiju Zemlja sreće, gdje sam naučila osnovne tehnike i razvila ljubav prema pokretu.

Tamo sam stekla prva iskustva nastupanja i timskog rada, što me motiviralo da nastavim plesati i usavršavati se. Danas plešem u Plesnom studiju Vindi, gdje imam priliku učiti naprednije tehnike, istraživati vlastiti stil i izražavati se kroz koreografije koje spajaju emociju, glazbu i priču.

Suvremeni ples za mene je način života gdje mogu biti potpuno iskrena, slobodna i povezana sa sobom.

Nika Stančić, 1. e

Kako sam od poliranja farova napravio mali biznis

Sve je počelo kad sam primijetio da su farovi na našem autu postali žuti i mutni. Na internetu sam vidio da se to može riješiti jednostavnim poliranjem pa sam odlučio pokušati. Kupio sam pastu za poliranje, brusni papir, krpu i krenuo raditi. Nakon što sam završio, farovi su izgledali kao novi! Tad sam shvatio da bi ovo mogao biti odličan način da zaradim nešto novca. Počeo sam nuditi poliranje farova prijateljima i susjedima. Cijena je bila povoljna, a rezultat odličan. Ljudi su bili zadovoljni jer nisu morali kupovati nove farove, a ja sam imao dodatni džeparac. S vremenom sam naučio kako koristiti različite paste i zaštitne premaze da farovi duže ostanu sjajni. Sve što mi je trebalo bili su malo truda, volje i vremena.

Danas, kad pogledam unazad, drago mi je što sam pokušao. Naučio sam kako zaraditi vlastitim rukama i stekao iskustvo koje mi može pomoći u budućnosti. Ponekad male ideje mogu prerasti u nešto veliko, samo ako se potrudiš i vjeruješ u sebe.

Martin Tremski, 3. k

Projekt Erasmus +

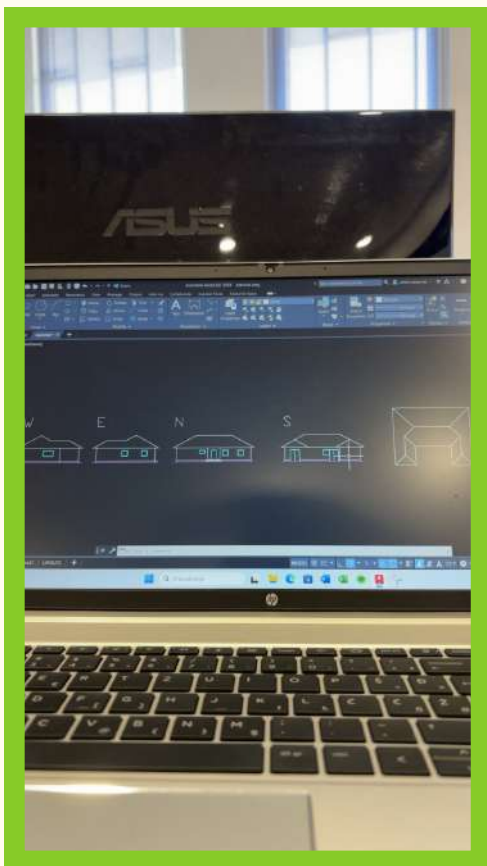
Kao što smo prošle godine išli na praksu u Irsku, tako smo ove godine dobili mogućnost ići u Portugal. Praksa je bila namijenjena arhitektonskim, građevinskim i prehrambenim tehničarima drugog, trećeg i četvrtog razreda. Nakon odrađenih radionica i priprema, krenuli smo na put.

Putovali smo avionom iz Zagreba u ranojutarnjim satima, presjedali u Frankfurtu, a u Portu nas je čekao bus koji nas je doveo u Bragu.

Bili smo smješteni u centru za mlade koji se nalazio blizu centra grada. U sobama smo bili po dvoje, troje ili četvero. Osim nas u hotelu je bilo i drugih gostiju iz različitih dijelova svijeta. U centru smo svaki dan imali doručak i večeru, a ručak smo dobili u nekom restoranu koji je bio blizu našeg radnog mjesta. Uz svako jelo smo dobivali rižu što je vjerojatno njihova tradicija. Imali smo i dnevne sobe u kojima smo se družili nakon večere, kao i stol za stolni tenis i terasu.

Na praksi smo bili podijeljeni u različite grupe i svatko je bio kod drugog obrtnika. Građevinski tehničari su radili na stanovima i preuređivali ih, prehrambeni tehničari su bili u tvornicama ili na farmi, a mi, arhitektonski tehničari, u različitim uredima.

Jelena i ja smo bili u uredu koji se zove Sinergeo, a djeluje na područjima kao što su geologija, hidrogeologija, geotehnika i geoznanost. Prvi dan prakse upoznali smo se s vodičima prakse i imali kulturološki razgled Brage, vidjeli smo vjersko odredište – Bom Jesus do Monte i monumentalno barokno stubište.

Drugi dan je bio karneval i njima je to bio neradni dan pa smo posjetili Porto. Vozili smo se rijekom Rio Douro i vidjeli puno različitih mostova. Bili smo i na vrhu jedne strane grada, a onda smo prešli preko mosta i posjetili njihovu vinariju i saznali ponešto o vinima iz Porta. Kasnije smo se vratili u centar, družili se i spremali za praksu sljedećeg dana.

Na praksi smo radili neke vježbe u AutoCad-u da vide koliko imamo znanja, upoznali smo neki novi softver koji koriste u uredu za rad na njihovim projektima. S našim mentorom radili i izvan ureda, prvo smo upoznali najjednostavniji GPS i označavali smo fontane i ulične svjetiljke i stavili smo ih u novi softver.

Radili smo i sa složenijim GPS-om koji se zove totalna stanica. Zadnji dan su nam pokazali kako koriste i kako funkcionira seizmograf.

U AutoCad-u smo dizajnirali kuću na parceli koju nam je mentor dao i nacrtali ured u kojem smo radili, a dimenzije smo sami izmjerili zidarskim metrom. Svaki dan smo nakon prakse bili slobodni i mogli smo obilaziti grad, ići u šetnje, na kavu ili u trgovačke centre. Za vikend smo posjetili Lisabon, glavni grad Portugala, gdje smo razgledali cijeli centar i vidjeli neke znamenitosti. Vrijeme nam je malo pokvarilo izlet pa nismo vidjeli sve što smo planirali. Na povratku smo posjetili i marijansko svetište u Fatimi gdje smo razgledali baziliku iznutra, prošli kroz kolonade i šetali po trgu.

U nedjelju smo otišli do obale Atlantskog oceana u grad Vianu do Castelo, malo umočili noge, razgledali centar grada i posjetili svetište svete Lucije.

Zadnji dan prakse napravili smo video u kojem smo predstavili naš rad u uredu i oprostili se s mentorima i radnicima. U subotu, dan prije našeg povratka, imali smo i svečanu večeru s organizatorima mobilnosti iz Brage, gdje smo dobili i naše certifikate. Na povratku smo isto išli do Porta, presjedali u Frankfurtu i vratili se u Zagreb u kasnim večernjim satima.

Praksu smo odradili u različitim područjima i stekli smo mnogo iskustva i znanja za budućnost. Upoznali smo i različite ljude i sprijateljili se. Također, usavršili smo i engleski jezik, upoznali Portugal, različite gradove, nove ljude, njihovu kulturu, način njihovog rada i pristup.

Ovo putovanje je bilo predivno, za pamćenje. Bilo je puno lijepih trenutaka kojih ćemo se svi sjećati i iskustvo koje smo stekli sigurno će nam koristiti u budućnosti.

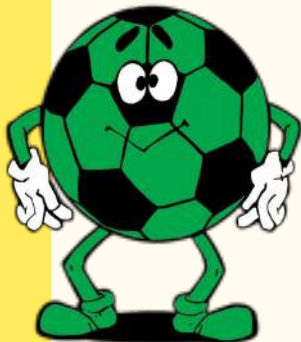
Petar Njegovec, 4. f

Rudar Kup 2025.

Ove godine imao sam priliku sudjelovati na tradicionalnom „Rudar Kupu“, koji se održao u nedjelju, 20. srpnja 2025. godine, na igralištu našeg kluba ŠNK Rudar '47. Turnir je bio prijateljskog karaktera i poslužio je kao priprema za nadolazeću sezonu velikog nogometa u seniorskoj kategoriji. Uz nas kao domaćine, na turniru su nastupili i NK Vinica te NK Omladinac Jurketinec.

Svaka je ekipa odigrala po dvije utakmice u trajanju od 45 minuta. Atmosfera je bila odlična, a unatoč tome što se radilo o prijateljskom turniru, na terenu se osjetila prava natjecateljska želja i sportski duh. U prvoj utakmici odmjerili smo snage protiv NK Omladinca i pobijedili rezultatom 3:1, čime smo dobro otvorili turnir i podigli samopouzdanje momčadi.

U drugoj utakmici NK Omladinac je izgubio od NK Vinice rezultatom 1:3 pa je o pobjedniku turnira odlučivala posljednja utakmica između nas i Vinice. U završnom susretu pokazali smo odlučnost, zajedništvo i dobru pripremljenost. Odigrali smo disciplinirano, stvarali prilike i na kraju zasluženo slavili s 2:0 i tako osvojili ovogodišnji Rudar Kup! Osjećaj nakon završetka bio je fantastičan, slavlje s igračima, trenerom i navijačima pokazalo je koliko nam znači svaka pobjeda, pa i ona u pripremnom razdoblju.

Turnir je protekao u fer i korektnom ozračju, a posebno moram pohvaliti sportsko ponašanje svih sudionika i podršku navijača koji su nas bodrili s tribina. Ovakvi turniri uvijek su lijepa prilika da se momčad dodatno uigra, da se provjere nove taktičke ideje i da se izgradi još bolja atmosfera u ekipi prije početka prvenstva. Na kraju dana svi smo bili zadovoljni, ne samo zbog osvojenog pehara, nego i zbog zajedništva, igre i pozitivne energije.

Kazališni studio mladih HNK Varaždin

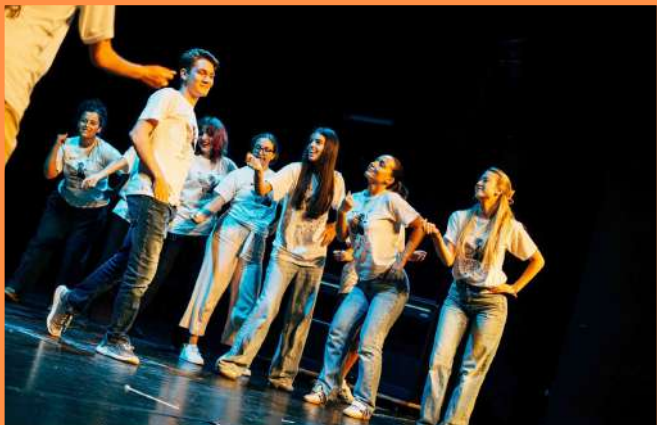
Od 6. do 11. rujna imala sam priliku doživjeti jedno od najljepših iskustava u svom životu – putovanje u Sarajevo s Kazališnim studijem mladih HNK Varaždin. Na festivalu Juventafest predstavili smo našu predstavu Klub različitih. Bilo je posebno i uzbudljivo nastupiti pred publikom iz drugih gradova i država i upoznati mlade ljude koji dijele istu ljubav prema kazalištu. Na festivalu su osim nas sudjelovali i mladi iz Splita, Beograda, Ljutomera, Kaknja te Podgorice, pa je cijela atmosfera bila međunarodna i šarena.

Osim predstava, svaki dan od 11 do 14 sati imali smo radionice. To je bio trenutak u danu kada smo mogli učiti jedni od drugih i istraživati nove kazališne vještine.

Ja sam sudjelovala u glazbenoj radionici i moram priznati da mi je to bilo jedno od najzabavnijih i najkorisnijih iskustava. Kroz pjesmu, ritam i glazbene igre povezali smo se kao grupa i učili kako glazba može biti važan dio kazališnog izraza. Na kraju radionica svi su sudionici izveli mini-predstave, a bilo je prekrasno vidjeti koliko toga smo zajedno stvorili u samo nekoliko dana.

No, putovanje u Sarajevo nije bilo samo kazalište i radionice. Imali smo dovoljno vremena da istražujemo grad. Sarajevo me odmah osvojilo svojim posebnim duhom. Hodali smo ulicama Baščaršije, osjetili mirise začina, baklave i svježih skuhanih kava. Probali smo i poznate sarajevske ćevape, a svaki je kutak grada pričao neku svoju priču, u kojoj se miješaju različite kulture, povijest i tradicija. Poseban je osjećaj sjediti na nekoj staroj klupi, gledati prolaznike i shvatiti koliko je Sarajevo grad s dušom.

Navečer bismo se svi zajedno družili – mladi glumci iz različitih zemalja i gradova. Razmjenjivali smo iskustva, učili jedni druge pjesmama, šalili se i stvarali prijateljstva koja će trajati puno duže od samog festivala. Upravo su ti trenuci druženja, smijeha i razgovora ono što je cijelom putovanju dalo toplinu i posebnu vrijednost.

Na kraju, kad sam se vratila kući, shvatila sam da ovo nije bilo samo jedno obično putovanje. Ovo je bilo iskustvo koje mi je donijelo nova znanja, nove prijatelje, nove uspomene i osjećaj da sam dio nečeg većeg i ljepšeg. Sarajevo će mi uvijek ostati u sjećanju kao grad u kojem sam doživjela jedno od najposebnijih razdoblja svog života.

Simona Buhin, 3. k

OSMOSMJERKA (STILSKA FIGURA)

R P D Z G Y L G C F M N O D E A D
L E E X Q G M G M A L A P N W O H
R A Z A H Y H E J A J G O Q K R A
B I L K J R F I T I Z T C S G R X
C S P O V I N D Z O E A I W O K K
X K A R B O C R A D N M N F G C T
P O N Z R R E A N N O I A O Y H E
A D A I A V E I R R T N M J E P A
S A F U N V S P O E A I X I I L S
I R O I E I N N I E T B T T J C P
N A R W L P N N P H N I E E T A I
D P A O W T J O U N C T L U Z W L
E T P M K M E T A F O R A A R A E
T A J I C A K I F I N O S R E P Z
O E P I F O R A U S P O R E D B A
N A J E P O T A M O N O I D S G C
U L G D C C J S R T X R H H B P T

1. METAFORA
2. PERSONIFIKACIJA
3. EPITET
4. USPOREDBA
5. HIPERBOLA
6. IRONIJA
7. OKSIMORON
8. METONIMIJA
9. ALITERACIJA
10. ASINDETON

11. POLISINDETON
12. ELIPSA
13. ANAFORA
14. ONOMATOPEJA
15. INVERZIJA
16. PARADOKS
17. ANTITEZA
18. PLEONAZAM
19. ANAFORA
20. EPIFORA

Paula Šmrček Piškori, 4. f

Varaždinska građanska garda

O gardi

varaždinska građanska garda povijesna je postrojba grada Varaždina popularno od Varaždinaca zvana „Purgari“. Naziv „Purgari“ dolazi od njemačke riječi burg, što znači grad, a riječ purgari zapravo znači građani.

Varaždinci su se još od 15. stoljeća u slučajevima izravne opasnosti okupljali i naoružavali kako bi obranili grad. To su učinili kada je vojska Janka Hunyadija napala grad Varaždin kako bi zauzela kastrum (dvorac) „stari grad“ grofa Ulrika II. Celjskog, koji je bio njegov neprijatelj, i koji je želio zauzeti mađarsko prijestolje. Branitelji dvorca uspješno su se tada obranili i odbili napad, ali je stradalo slabo branjeno naselje Varaždin. Upravo su zbog toga Varaždinci odlučili podići obrambeni zid oko grada.

Carica Marija Terezija 1750. godine izdala je ukaz da se Varaždinska građanska garda ima modernizirati u naoružanju i uniformama, što ukazuje na to da je garda postojala i prije, ali je tek tada, pod caricom Marijom Terezijom, dobila pravi ustroj.

Garda je služila kao policija koja je sređivala odnose između gradskog magistrata i građana koji su bili u veoma lošem odnosu, ali i kao vojna postrojba koja je branila grad u slučaju izravne opasnosti.

Odora garde

Uniforma grenadira imala je nasred prsiju bijeli križ koji nastaje preklapanjem oprtača, a fiziliri su imali pojas koji je išao oko struka. Medvjeda je capa simbol Varaždinske građanske garde koja prikazuje odnos snaga između vojske slavnog francuskog

vojskovođe Napoleona Bonapartea te Varaždinske građanske garde, koja se s njim sukobila kod grada Koblenza i uspjela ga je pobijediti. Šest vodoravnih linija predstavlja jedinice Napoleonove vojske, a jedna vertikalna predstavlja Varaždinsku građansku gardu.

Odore Varaždinske građanske garde, takve kakve su danas, postoje od 1836. godine. Odora je pruskog kroja i kao takva je ostala nepromijenjena do današnjeg dana. Ono što se vrlo lako primijeti na uniformi su „medvjede cape“ i „visoka šubara“.

Unutar Varaždinske građanske garde postojale su dvije jedinice, grenadiri i fiziliri, a razlika im je bila u odorama, ali i remenju koje su nosili.

Grenadiri su imali visoke šubare od medvjedeg krzna, a fiziliri kape poznate kao „Shackl“.

Naoružanje i današnje doba

Garda je naoružana topovima i puškom „Werndl – 1876/77“, dok su dočasnici i časnici naoružani sabljom koja se popularno naziva „Varaždinka“. Danas se garda bavi humanitarnim radom te promovira kulturu i tradiciju diljem Republike Hrvatske, ali i u svijetu!

Laura Ivšak, 4. a

Nikola Smrečki, 4. a

Kako filmovi, glazba i književnost spajaju svjetove

U današnjem svijetu mediji imaju veliki utjecaj na razumijevanje različitih zajednica i običaja. Kroz filmove, televizijske serije, glazbu i književnost, ljudi mogu upoznati stilove života, vrijednosti i običaje koji im inače možda nisu poznati. Takvi prikazi ne samo da obogaćuju naše iskustvo, nego i potiču toleranciju i međusobno razumijevanje. Ipak, mediji nisu uvijek objektivni – često prenose pojednostavljene prikaze koji mogu biti pogrešni ili neprecizni.

Filmovi i serije jedan su od najmoćnijih načina predstavljanja života u drugim dijelovima svijeta. Na primjer, animirani film "Coco" prikazuje meksičke običaje povezane s Danom mrtvih, a gledateljima omogućuje da zavire u tradicije i obiteljske vrijednosti koje su drugačije od njihovih. Pozitivan učinak takvih prikaza jest da publiku uče poštovanju i razumijevanju, ali s druge strane, mediji ponekad pojednostavljuju stvarnost što može stvoriti pogrešan dojam o ljudima i njihovim običajima.

Glazba je još jedan snažan kanal raznolikosti. Žanrovi poput K-pop glazbe, reggaea, flamenca ili afričkih ritmova omogućuju slušateljima da upoznaju ritmove i emocije iz drugih krajeva svijeta. Glazba često potiče međusobnu suradnju i razmjenu ideja, ali važno je biti svjestan da se određeni stilovi i običaji trebaju poštovati i pravilno razumjeti.

Književnost također igra ključnu ulogu u prenošenju iskustava i vrijednosti drugih naroda. Na primjer, knjiga Djevojčica iz Afganistana prikazuje život jedne djevojčice, njezine izazove i snalaženje u teškim okolnostima, što čitateljima omogućuje dublje razumijevanje i empatiju. Kroz priče i romane, čitatelji mogu doživjeti emocije, običaje i perspektive likova iz drugih sredina. Ipak, autori ponekad mogu prenijeti netočne ili generalizirane prikaze, što može pojačati pogrešne predrasude. Zato je važno kritički pristupiti literaturi i promišljati o porukama koje prenosi.

Zaključno, mediji imaju ogromnu moć u oblikovanju našeg pogleda na svijet. Filmovi, glazba i književnost mogu nas približiti ljudima iz različitih sredina, potaknuti razumijevanje i poštovanje te obogatiti naše iskustvo. No, važno je biti kritičan i imati pravilan pristup kako bi raznolikost bila prikazana na način koji istinski poštuje ljude i njihove običaje.

Lana Šulentić, 3. k

Moj pas Aron

Jeste li čuli za pasminu pasa koja se zove Cane Corso? Moj je pas, također, te pasmine pa ću opisati njegove karakteristike i ponašanje.

Cane Corso je velika i snažna pasmina koja izgleda moćno, ali je vrlo miran i poslušan. Moj Aron je visok 70 centimetara, a kada se dignu na stražnje noge skoro je visok kao ja. Težak je približno 70 kilograma i ima kratku smeđu dlaku koja sjaji na suncu. Aron živi u našem dvorištu. Ima ograđeni prostor u kojem boravi. To je prostran i udoban prostor iz kojeg sve vidi i pazi što se događa.

Kada netko prođe pokraj kuće, odmah se javi lavežom. Izgleda opasno i mnogo ljudi se uplaši kad ga vidi. Međutim, s nama se igra i voli se maziti. Ponekad, kada sjedim na terasi, stavi glavu na moja koljena. Pripada inteligentnim pasminama koje se mogu dresirati i naučiti mnogo naredbi. Neke od njih su: daj šapu, donesi lopticu, budi miran... Pasmina Cane Corso puno se koristi u lovu zbog toga što imaju snagu ugriza 700 PSI, što je dovoljno da slomi svaku kost u životinjskom tijelu. Brzinu koju može doseći je 50 km/h. Aron pojede mnogo hrane i treba mu je pripremiti svaki dan.

To uglavnom radi moj tata, a ja mu pomažem. Moj Aron nije agresivan pas, on odlično obavlja ulogu čuvara našeg dvorišta. Kao što sam prije napisao, on se u našoj obitelji preobrazio u pravog „nježnog diva“.

Za mene je Aron poseban pas, svaki dan me iznenadi svojim pogledom i posebnim lavežom. Ponosan sam što imam tako velikog, snažnog i nježnog prijatelja. Kao što i poslovice kaže: „Pas je, zaista, čovjekov najbolji prijatelj!“.

Luka Posedi, 1. b

Gizmo

Ove godine za završni rad na kraju četvrtog razreda odlučio sam se baviti bradatim agamom, jer mi je oduvijek bila zanimljiva životinja. Moj mentor je profesor Igor Vilaj, koji je odmah podržao ideju da temu proučavam kroz vlastitog ljubimca. Tako sam nabavio malog guštera po imenu Gizmo.

Gizmo je trenutno dug oko 12 centimetara i već sada ima svoju osobnost. Jako je radoznao i stalno promatra što radim. Najviše se voli penjati po granama u terariju, kao da istražuje svaki kutak. Kad se smjesti pod grijaću lampu izgleda kao da uživa na suncu, što mu zapravo i treba kako bi se dobro grijao i probavljao hranu.

Što se tiče prehrane, najdraži su mu dubia žohari. Čim ih vidi, odmah se trgne i krene u „lov“. Druga stvar koju posebno voli su tople kupke. Dok je u vodi, potpuno se smiri i izgleda kao da uživa više nego ijedan gušter na svijetu.

Kroz brigu o Gizmu naučio sam mnogo o ponašanju i potrebama bradatih agama. Ovaj završni rad mi je zapravo omogućio da spojim školu i hobi, što mi je odlično i zabavno iskustvo. Nadam se da ću svojom temom i drugima pokazati koliko su ove životinje zanimljive i koliko se uz njih može naučiti.

Luka Lambreščak, 4. b

Koliko smo zarobljenici svojih uspomena?

Kažu da čovjek živi u sadašnjosti, ali zapravo većinu vremena provodi u prošlosti. Dok tijelo korača naprijed, misli se često vraćaju unazad, na lica koja više ne vidimo, riječi koje smo izgovorili ili prešutjeli, trenutke koji su odavno završeni, ali i dalje traju u nama. Postoje trenutci koji ne prolaze iako su davno završeni. U njima živimo u tišini, vraćamo se kroz mirise, pjesme, mjesta. Možda i nismo svjesni koliko smo zarobljenici vlastitih uspomena, koliko nas oblikuju, sputavaju ili tiho određuju svaki naš korak. Ponekad se pitam — živim li zaista danas, ili samo ponavljam jučer?

Uspomene oblikuju naše odluke i ponašanje više nego što želimo priznati. Svaka riječ koju smo čuli ili izgovorili, svaki susret, svaki gubitak i sreća, ostavlja trag u nama. Neke uspomene nas podsjećaju na ono što smo postigli i pružaju snagu da idemo dalje. One su poput svjetionika koji nas vodi kroz život, podsjećajući nas na vrijednosti i ljude koji su oblikovali naše izbore. Međutim, druge uspomene nas sputavaju i čine da se vrtimo u krug, stalno preispitujući odluke i proživljavajući stare greške. Takve uspomene mogu postati nevidljivi okovi, koji nas drže zarobljenima u prošlosti iako je sadašnjost pred nama.

Često se pitamo zašto ne možemo zaboraviti ono što nas je povrijedilo ili rastužilo. Odgovor je vrlo jednostavan, a to je da su uspomene dio našeg identiteta. One nas čine onima što jesmo, oblikuju naš pogled na svijet i definiraju naše emocije. Svaki trenutak koji pamtimo, bilo da je sretan ili bolan, nosi lekciju, ali i teret. Zato se ponekad događa da živimo više u mislima o prošlosti nego u stvarnom životu jer se bojimo grešaka ili želimo ponovno doživjeti ono što je prošlo. Uspomene nas mogu učiniti svjesnijima i jačima, ali nas isto tako mogu i zarobiti.

One su također most između prošlih i budućih izbora. Uče nas što želimo i čega se želimo kloniti, pomažući nam da oblikujemo bolje odluke. Međutim, ako previše vremena provodimo preispitujući prošlost, propuštamo prilike u sadašnjosti. Svaka prošla greška, svaka izgubljena ljubav i propuštena šansa mogu biti utjeha ako ih razumijemo, ili teret ako im dopustimo da nas definiraju. Prava mudrost dolazi iz sposobnosti da živimo sa uspomenu, a da ne postanemo njihovi robovi.

Možda je ključ u prihvaćanju: prihvatiti prošlost, razumjeti svoje uspomene i koristiti ih kao vodič, a ne kao zatvor. Čovjek koji razumije svoje uspomene, ali ne dopušta da ga sputavaju, sposoban je da živi u sadašnjosti i oblikuje budućnost. Zarobljenici uspomena postajemo samo ako im dopustimo da upravljaju našim životom. Ako ih prihvatimo, one postaju dio nas koji nas jača, a ne sputava.

U konačnici, uspomene su istovremeno dar i izazov. One nas podsjećaju tko smo bili i što smo prošli. Prava sloboda ne dolazi iz zaborava, već iz sposobnosti da živimo s onim što pamtimo i da pustimo prošlost da nas uči, a ne sputava. Samo tada možemo prestati ponavljati jučer i konačno početi živjeti danas.

Sara Havojić, 4. f

Sat koji je stao u tri i petnaest

Na polici iznad starog radnog stola stoji sat koji već godinama ne radi. Kazaljke su se zaustavile točno u tri i petnaest – u trenutku koji bih najradije zaboravila, ali koji mi se vraća svaki put kad ostanem sama s mislima. Ne znam zašto ga nikad nisam popravila. Možda zato što mi se čini da bi, kad bi ponovno počeo kucati, sve ono što sam pokušala potisnuti ponovno oživjelo. A još uvijek nisam sigurna da to želim. Sjećam se tog popodneva – svjetlo je bilo meko, zrak težak, a tišina gušća nego inače. Postoje razgovori koji ne trebaju riječi; dovoljan je pogled da znaš da se nešto promijenilo. Tad sam to shvatila. I ništa više nije bilo isto. Nakon što su se vrata zatvorila, čula sam kako se sat zaustavio. Taj mali, tihi klik bio je kao točka na rečenici koju nisam htjela završiti. Od tada stoji tamo, nepomičan, kao da čeka nešto što se više nikada neće vratiti.

Prošlo je mnogo vremena. Naučila sam ponovno disati, smijati se, hodati bez okretanja. Ali ponekad, kad noć utihne i grad zaspi, pogledam prema polici. Sat još uvijek stoji u tri i petnaest. I možda, negdje duboko u meni, još uvijek čeka da ga netko pokrene. Ponekad pomislim da bih ga trebala baciti. Da bi možda bilo lakše kad ga ne bih morala gledati svaki dan, kad me ne bi podsjećao na ono što sam izgubila – ili možda na ono što sam sama dopustila da izgubim. Ali svaki put kad to pomislim, nešto me zaustavi. Kao da u tom mrtvom satu i dalje živi nešto što ne smijem prekinuti.

Zanimljivo je kako vrijeme može stati samo za tebe, dok za sve ostale teče dalje. Ljudi prolaze, smiju se, žive, planiraju... a ti ostaneš zarobljen u jednom trenutku, u onom zadnjem pogledu, u onoj zadnjoj rečenici koja još uvijek odzvanja u tebi iako se više ne sjećaš točnih riječi.

Ponekad, u snovima, vraćam se tom popodnevju. Sve izgleda isto – isti stol, ista zavjesa koja se njiše na propuhu, isti miris jeseni. Ali ovaj put kažem ono što tad nisam mogla. I uvijek se probudim taman kad sat ponovno počne kucati. Ali kad otvorim oči, sve je opet tiho. Neki dan sam ga ipak uzela u ruke. Stajala sam pokraj prozora i gledala kako sunce na zalasku prelazi preko njegova stakla. Mali tragovi prašine svjetlucali su kao da sat diše.

Pomislila sam – možda je vrijeme. Možda mogu pokušati. Nisam imala rezervnu bateriju, ali sam prstom lagano pomaknula kazaljku. Osjetila sam sitan trzaj, gotovo neprimjetan, ali dovoljan da mi srce zadrhti.

I u tom trenutku, shvatila sam – nije važno hoće li sat ikad više raditi. Važno je da sam se napokon usudila dotaknuti ono što me godinama boljelo. Neki ožiljci ne bole zato što su svježiji, nego zato što ih predugo skrivamo. A možda, kad ih jednom dotaknemo, prestanu biti rane i postanu dio nas.

Te noći prvi put nakon dugo vremena zaspala sam mirno. Sat na polici još je uvijek stajao u tri i petnaest. Ali u meni, negdje duboko, nešto je ponovno počelo kucati.

Rafaela Deglin, 4. f

Ako me nosiš na duši...

...iskazuje osjećaje kada netko postane više od prolazne misli, kada postane teret koji je dragocjen. Nositi nekoga u mislima znači osjećati ga i onda kada nije blizu, kada riječi utihnu, odnosno kada se druga osoba ohladi, a ostane samo tišina koja ipak nešto govori.

Lea Ključar, 1. b

Nostalgija

Možda zvuči malo čudno kad kažem da mi nedostaje vrijeme starog interneta mada imam samo petnaest godina. Kad pogledam kako danas sve izgleda i funkcionira, ponekad poželim da sam živjela u vrijeme kad se koristio forum i one čudne web stranice jarkih boja gdje su animacije iskakale svugdje po ekranu.

Danas je sve savršeno, uredno i pomalo dosadno. Na Instagramu, jednoj od najpopularnijih društvenoj mreži mladih, svi imaju iste slike i filtere. Ljudi više ne objavljuju ono što vole nego ono što drugi vole i nešto na čemu će dobiti najviše lajkova. Internet je u današnje vrijeme postao poput utrke - tko će imati više pratitelja, pregleda, lajkova i na kraju savršeniji profil. Ponekad pogledam stare slike i videozapise i bude mi žao što to nisam doživjela jer mislim da su se tada ljudi više družili uživo i cijenili čar dopisivanja. Nije bilo ljutnje ako bi te netko ostavio na seenu ili ne bi odmah odgovorio na poruku, niti nije bilo tisuću različitih aplikacija koje te stalno

ometaju. Možda je u to vrijeme sve bilo sporije, ali je isto tako bilo i toplije.

Mislim da bi to mogli nazvati digitalna nostalgija, osjećaj da nam nedostaje jednostavnost i iskrenost tehnološkog svijeta. Internet je tada bio poput nekog velikog parka gdje si mogao biti ono što jesi, a ne ono što će se svidjeti drugima.

Danas je sve nekako savršeno i dobro isplanirano, kao da se više ne usudimo biti spontani. Zato ponekad volim pogledati neke stare videozapise i istražiti neke stare web stranice. Podsjećaju me na to da internet nije mjesto za natjecanja nego prostor za ljude gdje se međusobno povezuju, dijele ideje i stvaraju nešto unikatno i svoje. Možda je to i neka pouka digitalne nostalgije da nas podsjeti da tehnologija i internet ne bi trebali zamijeniti naš život, nego nas poticati da ga učinimo bogatijim i iskrenijim.

Lara Vujanić, 1. e

Moj djed

Moj djed nije čovjek od velikih riječi. Svaki razgovor s njim ili savjet koji izgovori nosi težinu njegovih godina, mudrosti, znanja i iskustva.

Po struci je tokar, čovjek koji je cijeli svoj radni vijek proveo na tokarskom stroju, kako on kaže na "drebangu". Već je dugi niz godina u mirovini, ali za njega je to sve drugo samo ne mirovina. Kupio je manji "drebang" za svoje potrebe jer za njega to nije samo običan stroj. Nije bilo toga što nije mogao napraviti, komad metala je pretvarao u korisne stvari. U njegovoj radionici je uvijek svirao radio i bila je puna alata, vijaka, čavala, a mirisala je na ulje i metal.

Kad sam ga promatrao, vidio sam da je to radio spretno, smireno i strpljivo. Stavio bi zaštitne naočale, upalio stroj i u potpunosti se koncentrirao na svoj rad i na precizno oblikovanje komadametala. Iz radionice su dopirali zvukovi zujanja i brušenja.

Ako je nešto trebalo izraditi, popraviti ili spasiti, uvijek se prvo pitalo djeda.

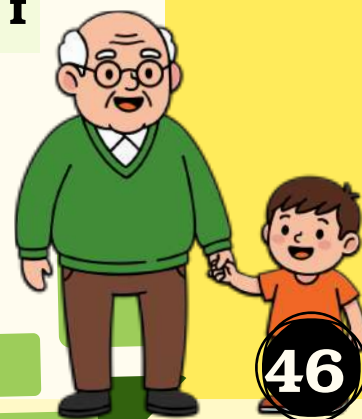
Njegove ruke bile su čvrste, ali mirne. Njegovo znanje nije dolazilo iz knjiga već iz iskustva, iz godina provedenih uz stroj koji je postao dio njega samog.

Nažalost, prije godinu dana je teže obolio i zvuk „drebanga“ se više ne čuje. Na policama su uredno posloženi alati, neki stari i izlizani, a neki još kao novi i samo čekaju njegove ruke.

Bolest mu je djelomično oduzela snagu i usporila ga, ali on to ne želi pokazati. Sve to mi vidimo krajičkom oka. Nikada nije pokazao strah pa ni sada kada je bolestan. Njegova hrabrost, volja za životom naučila me da se nikad ne odustaje, da se sve može srediti ako imaš strpljenja i volje. Njegova čelična volja pokazuje koliko je spreman boriti se za svaki trenutak života.

Nadam se da će čim prije ozdraviti i da ću još dugo, dugo biti s njim i učiti od njega.

Matija Vuk, 4. f

Mali heroj

Na licu vjerna maska, u ruci ugladen kompas, sve spremno za put. Te moje izdajničke ruke – opet se tresu. Kročim odlučnim koracima po spaljenoj zemlji i svjestan sam, sada više no ikad, da nisam dorastao zadatku. Nisam, ali izbor nije moj. Nikada neću biti neustrašiv heroj kakvog su zamišljali, no bit ću onaj koji im je sada prijeko potreban.

Silazim kamenim stubama u podzemlje gdje je vlast preuzeo muk. U prijelaznom prostoru ne zadržava se ni vjetar. Polako počinjem osjećati privlačenje sile koja me nagnala na put – cilj je sve bliži. Zastanem. Zadrhtim. Ispod mene nepomično leže mrtve vode, iznad me prati hladan sjaj stalaktita. Muk prijelaza ostavljam iza sebe. Šapću mi glasovi onih koji su ostali i znam da sam prvi ovdje nakon dugo vremena. Ne tratim dah odvrćajući pozdrav. Začujem svoj kompas kako lupka, moje srce se pridruži u istom ritmu. Pričekam ne bi li se barem jedno od njih umirilo, no ustrajni su. Ubrzam korak, od ushićenja mi se zavrti cijeli svijet (ili sve što je od njega ostalo). Odjednom ugledam što sam tražio – savršeno oblikovano, malo i delikatno stakleno zvonce. Bačeno. Ostavljeno da trune na mjestu bez posjetitelja. Bez ikoga da se divi njegovoj moći i predivnoj nenametljivosti. „Ne“, odgovaram tmini. „Više ne“. Kucnuo je čas da se ispuni svrha ovog predmeta. A tko je bolji da bude pokretač kraja svijeta do zadnjeg neizmijenjenog ljudskog bića na planetu? Pogledam oko sebe znajući da je posljednji put. Duboko udahnem bez obzira na miris truleži – u ovom trenutku nije mi mrzak ni on ni šaputanje glasova što su mi preplavili um. Kleknem na vlažno, pljesnivo tlo i u ruke nježno uzmem zvonce što nepomično leži. „Zbogom“, odgovorim nemirnim glasovima i glavom mi se razlegne uzdah tisuće oslobođenih patnika. Laganim pokretom zazvonim, a srce mi zatreperi, u njemu osjećaj slatke blizine kulminacije svega. Moj vid preplavi predivna, topla bjelina. Prepustim joj se. Udovi mi izgube svu svoju težinu, u glavi ostaje samo pojam sveprisutne topline.

Josipa Hajsok, 3. gim

Svijet u kojem leptiri žive

Kad vidimo leptira, rijetko razmišljamo o tome koliko je njegov život kratak. Ponekad traje samo nekoliko dana, ali u tom vremenu uspije letjeti, hraniti se, pa čak i ostaviti nove potomke. Možda baš zato leptiri djeluju tako mirno — kao da znaju da svaka sekunda vrijedi.

Iako izgledaju nježno, oni su prava čuda prirode. Njihova krila nisu samo lijepa, nego i pametna. Prekrivaju ih sitne ljuskice koje reflektiraju svjetlost i stvaraju boje koje ne postoje u pigmentima, nego u načinu na koji se svjetlost lomi.

Zato, kad sljedeći put vidimo leptira, možda ćemo ga gledati malo duže — i shvatiti da se u njegovu letu skriva više nego što se čini.

Lara Miholčić, 3. gim

Ako me носиš na duši

Nosiš li me na duši? Ako sam te ikad povrijedila – oprosti – nije mi bio cilj da me носиš na duši. Ne mogu znati pamtiš li me kao dobru ili lošu ljubav ili što osjećaš prema meni.

Zanima me jesam li ja kriva što si otišao. Žao mi je što u tom trenutku nisam mogla pokazati koliko mi je zapravo stalo do nas. Ne znam što me zaustavljalo da ti se javim, možda riječi koje su mi drugi upućivali – da se nikad ne smiješ poniziti zbog ljubavi - ali vjeruj mi da sam osjećala puno više nego sam pokazivala i prije i nakon tvog odlaska.

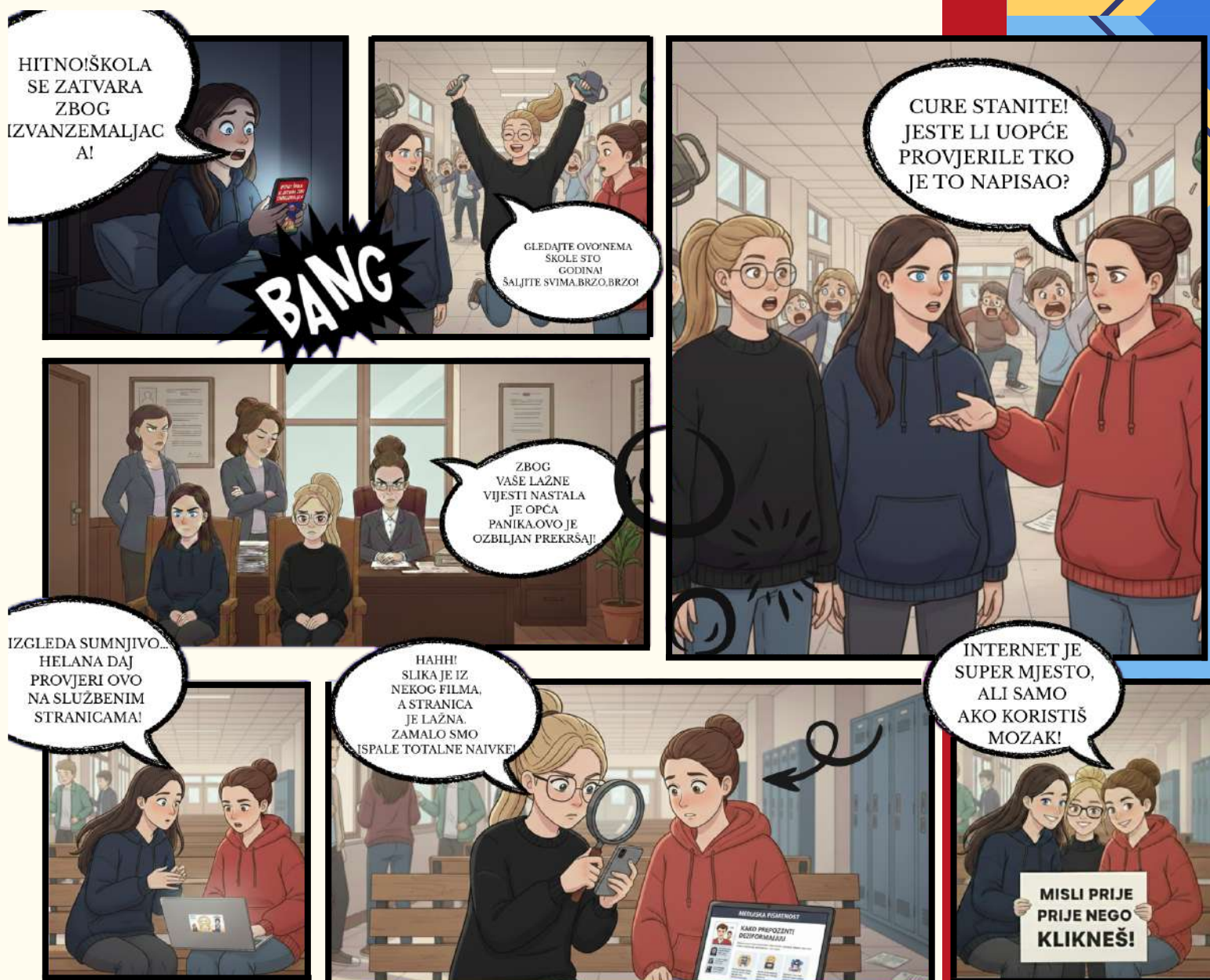
Znaj da ja tebe nosim u duši kao najljepšu uspomenu i nikada nećeš ispariti u potpunosti iz mene. Tvoj dio će uvijek ostati daleko zakopan u meni.

Melita Canjuga, 1. b

Sigurno se ponašaj na Internetu, prouči strip i nauči

Karla Orak, Helena Sever, Marta Gložinić 2. f

Lažne vijesti

Elena Kolenko 1. b Opasnosti interneta

Hej, vidi ovu? Dodala me neka cura koju ne poznajem.

WOW, pravi komad!
Već ti piše poruku..

To izgleda predobro da bi bilo istinito.

Čekaj, traži novce noakon par poruka?

Da, ovo smrdi na lažan profil.

Da provjerimo malo njezine slike.

Pogodio sam! Koristi slike neke influencerice. Fotografije su ukradene sa Instagrama.

Ha! Lažnjak!

Upala si na krive!

Nikad ne pričajte s nepoznatim osobama!

NEKI NEPOZNATI KORISNIK MI ŠALJE PORUKU

TRAŽI MOJU SLIKU, ADRESU, ŠKOLU I KOLIKO IMAM GODINA

ŠTO DA SADA UČINIM?

SAMO GA PRIJAVI I BLOKIRAJ I NIŠTA MU NE PIŠI

TATA, NEKI NEPOZNATI BROJ MI PIŠE PORUKE, ŠRO DA NAPRAVIM?

DJEČAK JE PRIJAVIO TE ZATIM BLOKIRO NEPOZNATU OSOBU

NAPOKON SAM SE RIJEŠIO PROBLEMA
KADA I VAMA NEPOZNAZA OSOBA PIŠE PORUKE
NE ODGOVARAJTE JOJ JER ĆE SVAŠTA
MO&I PO&I PO ZLU TE JU BLOKIRAJTE I PRIJAVITE

Lažni profil

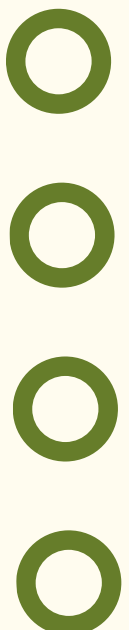
Iva Hrabek, Ella Jakopović 1. 1

Poruka iz prazne učionice

Nepoznata osoba

1. Poruka nepoznate osobe

Bok! Ja sam Marko, imam 14 godina kao i ti. Kako si?

2. Obrati se odrasloj osobi

Mama, neki Marko koji ne poznajem mi je poslao poruku.

3. Roditelj pomaže

Ovo je sumnjiv profil. Ne odgovaraj!

BLOCKIRAJ

5. Pouka

Nikad ne vjeruj nepoznatim osobama na internetu!

4. Blokiran lažni profil

BLOCKIRAJ
PRIJAVI

Sad si sigurna!

Oprezno na internetu! ✨
Pazi na svoju sigurnost online!

MARTA LACKOVIĆ
IVONA HORVAT
1.K

1. Poruka od neznanca

Bok! Ja sam Marko, imam 14 godina kao i ti. Pošalji mi svoju sliku 😊

2. Pogrešna reakcija

Ok, evo ti moja slika!

3. Posljedice

Tvoja slika je posvuda! Ha-ha!

5. Strah i očaj

Bojim se! Što da napravim?

4. Uznemiravanje i ucjenjivanje

Sad mi moraš poslati još slika ili ću svima poslati tvoje slike! Ha-ha 😊

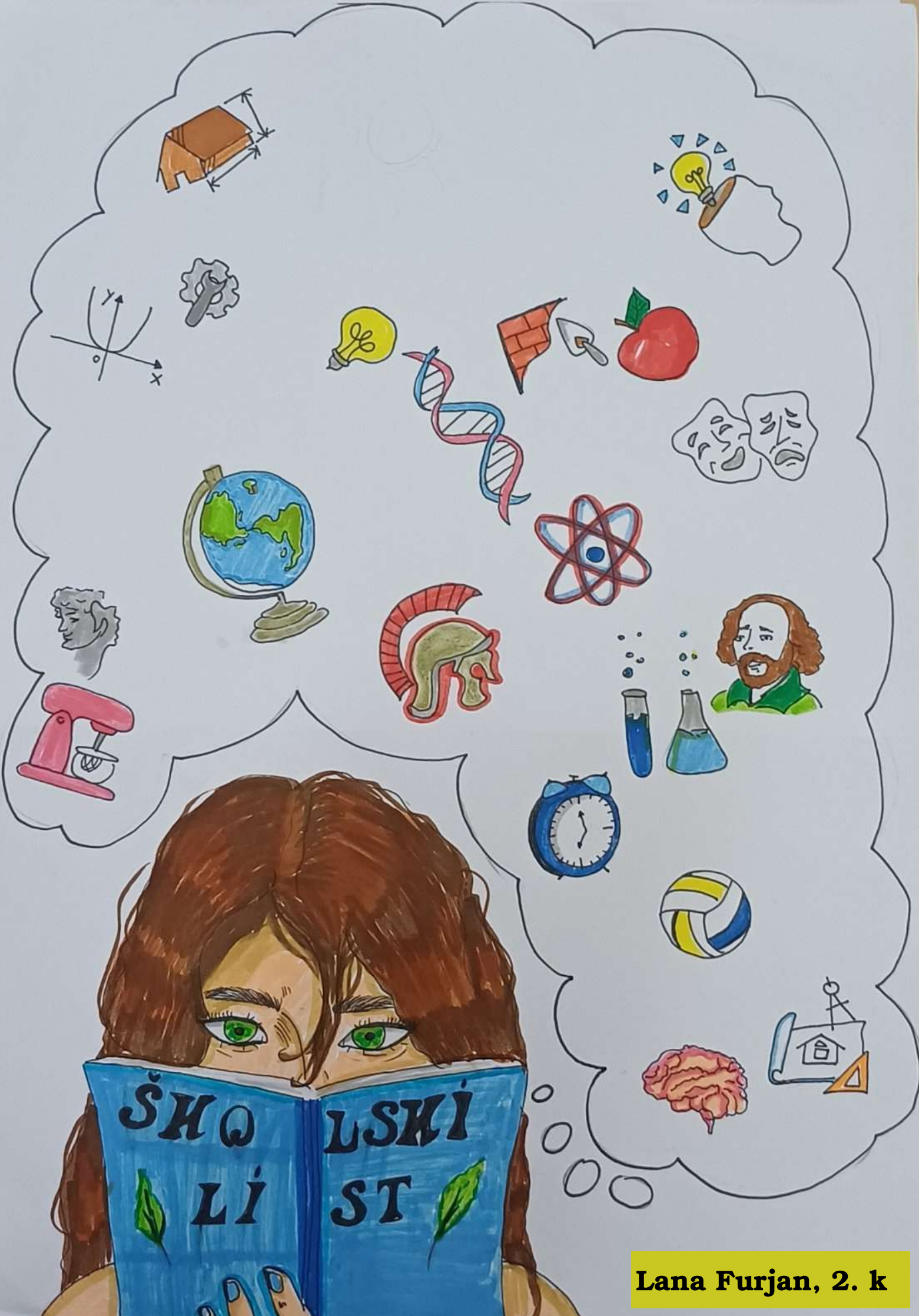
UPOZORENJE!

Nikada ne šalji slike nepoznatima!
Čuvaj svoju privatnost na internetu!

MARTA LACKOVIĆ
IVONA HORVAT
1.K

OPASNOSTI DIJELJENJA OSOBNIH PODATAKA!

Lana Furjan, 2. k